

Világosság és Élet

a hatvani Belvárosi Egyházközség lapja

2021. HÚSVÉT

NAGYCSÜTÖRTÖK...

Nagycsütörtök evangéliumában megdöbbentő, hogy mekkora a mélysége és a gazdagsága Jézus szeretetének övéi iránt, és mennyire kevésbé értik és fogják fel ezt ott és akkor az apostolok. Mivel megtörtént már Jézus feltámadása, nekünk kellene már érteni, de, sajnos kevesen értjük. -„Amikor beesteledett, asztalhoz ült a tizenkét tanítvánnyal. Vacsora közben megszólalt: „Bizony mondom nektek, egyiketek elárul.” Erre igen elszomorodtak és sorra megkérdezték: „Csak nem én vagyok az, Uram?” „Aki velem egyszerre nyúl a tálba, az árul el” – felelte. „Az Emberfia ugyan elmegy, amint megírták róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja. Jobb lett volna neki, ha meg sem születik.” Erre Júdás, az árulója is megkérdezte: „Csak nem én vagyok az, mester?” „Magad mondtad” – válaszolta. Vacsora közben Jézus kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s odanyújtotta tanítványainak, ezekkel a szavakkal: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem!” Aztán fogta a kelyhet, hálát adott, és ezekkel a szavakkal nyújtotta nekik: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetségé, amelyet sokakért kiontanak a bűnök bocsánatára. Mondom nektek, mostantól nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg majd az újat nem iszom veletek Atyám országában.” (Mt 26, 20 – 29) Nagycsütörtök este, az utolsó vacsorán Jézus megmosta tanítványai lábát. Péter apostol először nem engedte, aztán már fejmosást is akart Jézustól. A vacsorán, Jézus egyértelmű utalást tett arra, hogy ezen az estén, egy közülük el fogja árulni Őt. Jézus azt is tudta, hogy az árulás, még napfelkelte előtt meg fog történni. Hallván ezt Júdás, felugrik és elmegy, hogy elárulja, és megbeszéli az ismertetőjelet, ami alapján a templomőrseg elfoghatja Jézust. Amikor Júdás kiteszi a lábát, Jézus elkezdi beszélni az Ő megdicsőüléséről. Miért? Miért nem arról beszél, hogy nagy bűn az árulás, vagy miért nem a legsürgősebb tennivalók elmondásába kezd, hogy a maradék tizenegy tanítvány megtudhassa, mi fog történni, és amire szükségük lesz azután, hogy Őt elfogják? A válasz egyszerű! A búcsúvacsora ünnep volt, ahol saját Magát adta nekik, és nem akarta, hogy a majd bekövetkező események miatt, előre félelem legyen bennük. Ismerjük mindannyian a vacsora utáni eseményeket, Júdás árulást, Jézus elfogatását, kihallgatását, megostorozását, töviskoronázását, és a keresztre feszítését. Jézus tudatában volt annak, mi vár rá. Tudta jól, hogy mi fog történni, hogy nem kerülheti el a fájdalmat, a kínt. De nem önmaga erősítésére, hanem inkább a tanítványok vigasztalására beszélt inkább az Isten dicsőségéről. A keresztről az, ami miatt Jézus nem másról kezd el beszélni tanítványai előtt, hanem Isten dicsőségéről. Nem valószínű, hogy a tanítványok megértették, miről beszél Jézus nekik. A tanítványok másnapi és harmadnapi viselkedéséből ítélve, úgy látszik nem értették, miért történt ez Jézussal, de utána biztosan megértették. Az Úr Jézus a gúnyolódó tömeget elviselte, de nehezen viselte az Édesanyja fájdalmát, a tanítványainak a menekülését. János apostol és pár asszony tartott ki mellette, de mindezeket túl, amit látott, az emberek büntől való megszabadítása volt fontos a számára. Ezt a szabadítást hozta el a keresztről. Lehet, hogy az elmúlt időszakban, mi sem értettük meg, Jézus szenvedését, és a keresztre feszítésének a lényegét. De biztos eljön az idő, amikor eszünkbe fog jutni, Jézus értünk hozott áldozata, és hálások leszünk érte az Istennek! Legyünk is hálások Jézusnak, mert Általa nyílt meg a dicsőségbe vezető út mindannyiunk számára.

Készüljünk most örömmel Jézus Krisztus halálának és feltámadásának ünnepére! Legyen állandó és maradandó az örömünk, és a boldogságunk azért, mert Jézus itt maradt köztünk az Eucharishtiában!

**Kívánjuk, hogy a FÖLTÁMADT és ÉLŐ JÉZUS KRISZTUS adjon Mindenkinek
ÁLDOTT és BOLDOG ÉLETET, HÚSVÉTI HITET ÉS ÜNNEPEKET!**

PÉTER APOSTOL BÁNATA...

Nagypéntek hajnala, Péter számára egyszerre jelentette a bűneivel való keserű szembesülést és Jézus megbocsátó kegyelmét. Életünk során kell, hogy előttünk legyen Isten nagypénteki Báránya, Jézus Krisztus. Amikor Keresztelő János azt mondja Jézusról, hogy íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét, nem magától értetődőt állított. Érdekes, hogy a régi emberek nagy része tudta, hogy van bűn, és ha elkövetik a bűnt, ezért bocsánatot kell kérni. De azt is elhitték, hogy létezik bűnbocsánat, és tudták, ha bocsánatot kérnek, Isten megbocsát. Viszont, a mai emberek nagy része, amikor hall a bűnről, már semmi mást nem lát ebben, mint azt, hogy büntudatot akarnak benne gerjeszteni. Mivel nem tudja, vagy nem akarja tudni, hogy van bűn, és azt sem, hogy mi a bűn, és mit okoz, ezért nem is kell neki a megbocsátást. Aki úgy gondolkodik, hogy nincs bűne, nyilván az nem is fog bocsánatot kérni, de megbocsátani sem. Ezért marad meg aztán a lelkében, életében a bűn, és ha nem is akarja, akkor is mardosni fogja őt a lelkiismerete, lesz szégyene, tehát, lélektani és érzelmi zűrzavar lesz az életében. Tagadhatjuk a bűnt a fejünkkel, de az még a szívünkben ott van, és lesznek is hatásai az életünkre.

Nemcsak a bűneink okoznak nekünk lelki sebeket, hanem azok is akik gyűlölnek, akik egyértelműen rosszat akarnak nekünk. Mint ahogyan mi sem csak azokat bántjuk meg, akiket bántani is akarunk. A bűn, mindig sebet, és fájdalmat okoz. Ha mindenáron ki akarjuk kerülni a sebeket, a lelki fájdalmakat, akkor kerüljük el a bűnöket! Jézus önként, és szeretetből jött el közénk, ebbe a bűntől megsebzett világba, és ártatlanul vállalta fel, a bűneinket. Már évekkel a nagypénteki események előtt, feltárta Jézus a tanítványai előtt, a jövőbeni szenvedésének a titkát. Péter apostol akkor, azt mondta : „Isten mentsen, Uram! Ilyesmi nem történhet veled.” Amikor Péter botor módon vissza akarta tartani attól, amit irántunk való szeretetből Jézusnak fel kellett vállalnia és fel is akart vállalni, a szenvedéstől, Jézus akár ezt is mondhatta volna az apostolnak: „Hát azt hiszed, hogy ezeket a gyötrelmeket és a kínos kereszthalált csupán az engem gyűlölő főpapok, farizeusok és írástudók, vagy az elnyomó rómaiak miatt kell kiállnom? Éppen hogy miattad is, meg az összes apostoltársaid, sőt valamennyi tanítványom miatt!” Milyen értetlenül nézett volna Péter! Legalább olyan értetlenül, mint amikor azt hallotta, hogy „Távozz tőlem, Sátán!”. Talán akkor is értetlenül nézett Péter, amikor Jézus megkérdezte tőle: „Életedet adod értem?” „Mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem!” Péter, talán a kakasszó után értette meg Jézust, és végigfutott rajta, hogy mit tett, és zokogásra fakadt. Láthatjuk, hogy nem lehet elkerülni, hogy sebeket szenvedjünk azoktól, akiket szeretünk, de bizony mi magunk is okozunk fájdalmat szeretteinknek. Péter és a többi apostol annyira jól megértette mindezt az Úr kereszthalála, feltámadása és a Szentlélek eljövetele után, hogy tudatosan léptek a kereszthordozó, életét feláldozó, feltámadt Krisztus nyomába, holott elkerülhették volna a vértanúságot ők is. De, mivel minden világossá lett előttük, és visszajött a szeretetük Mesterük iránt. Ezért akartak tanúságot tenni, és szenvedni Jézusért a végsőig, és a halálukkal is ki akarták fejezni, Jézus Krisztus iránti szeretetüket és hűségüket. A szeretet arra indította őket, hogy az evangélium hirdetésével mások üdvösségét, örök boldogságát szolgálják. A tanítványok érezték mindannyian, hogy fel kell vállalniuk a szenvedést és a vértanúhalál is. Igen, aki szeret, az tud nagy árat is megfizetni a másikért! A szeretet természetes velejárója az áldozattá válás. Ugyanezt látjuk a többi apostolnál, és még hány és hány szentnél, vagy olyan embereknél, akik felismerték a szeretet és a szenvedés elválaszthatatlanságát itt a földi életben! Amikor elér a fájdalom, a szenvedés, talán mi is tiltakozunk ellene. Talán mi is kérdezzük: „Miért történik ilyesmi velem?” Sokszor még erősebben is tiltakozunk a szenvedés, a betegség, és Isten ellen. Mivel emberek vagyunk, valamilyen szintig érthető a küzdelmünk a betegség a szenvedés, és a halál ellen, mind a magunk, mind mások életében. Azonban amikor a kínok, a szenvedések, a terhek cipelése nem kerülhető el, akkor fel kell vállalnunk, és nekünk is követnünk kell Jézus példáját. Mert akadhatnak, vagy lehetnek olyan esetek, amikor a zúgolódás, panaszkodás helyett, a szenvedésünkkel fogjuk tudni kimutatni az áldozatos szeretetünket, Isten és szeretteink felé.

Kérjük erőt, segítséget Jézustól. Ő, ha csak ember lett volna, összeroskadt volna a borzasztó szenvedésektől, a kereszt rémületétől, a haláltól. Ne féljünk! Isten szeret, és ha kérjük, megbocsát. Akit kivet magából a világ, azt egészen biztos, hogy befogadja az Isten!

HÚSVÉT LÉNYEGE...

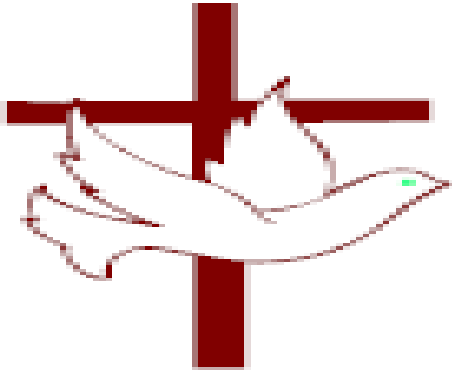

A húsvéti események fényében mi már tudjuk, hogy Jézus valóban a Megváltó. Ő, nem az emberi elvárásoknak akart megfelelni, hanem a mennyei Atya akaratának engedelmeskedett. Jézus minden kor minden emberét megszabadította a bűn, és a halál legyőzhetetlennek hitt igájától. Mindezt, éppen az által tette, hogy elviselte a kegyetlen szenvedéseket, gyötrelmeket, a kínokat, és a keserves kereszthalált. Húsvétkor pedig feltámadt, és kilépve a sírból, megmutatta mindenkinek, az örök, elpusztíthatatlan testet, és a végtelenül boldog életet. Az Ő élete azt mutatja, hogy nekünk sem kell elkeserednünk, és nem kell elvesztenünk a bizalmunkat, ha szenvedésekkel, nehézségekkel, vagy megpróbáltatásokkal találkozunk az életünk során. Szünetek, csak itt a földön lehetnek, ezért ezek ideiglenesek. Ám, ha Jézus Krisztushoz csatlakozunk, ha Vele élünk, akkor a javunkra válhat minden szenvedés, és megpróbáltatás, és ezek, az Örök életünket készíthetik elő.

Testvérek! Nincs olyan alkotás, amelyben ne lenne ott a szeretet. Megalkotni valamit, áldozatot kíván a mestertől. Például: Életet adni egy gyermeknek. Kialakítani egy barátságot, egy szerelmet, egy közösséget, vagy létrehozni, akár egy verset, egy zenét, egy tárgyat, ezek mögött vagy ezekben, valahol megtalálható a szeretet. Minden mögött, aki valami másra vagy valaki másra irányul, benne van maga az alkotó szeretete. Ezzel a szeretettel könnyen tudunk azonosulni, mert nekünk is jó, az alkotónak pedig örömet ad.

Isten végtelen szeretete mindennap megnyilvánul irántunk, és végig is fogja kísérni egész életünket. A szeretet, mindig sok áldozatot, szenvedést és fájdalmat követelhet attól, aki igazán szeret. De mi van a megmentettel, - velünk? Azt gondoljuk, tőlünk nem kíván semmit, nekünk nincs semmi kötelességünk a megmentő Isten felé? Szüleink, testvéreink, barátaink, közösségünk tagjai felé, sokszor éppen az ellenük elkövetett bűneinkkel okozunk fájdalmat. Ugyanígy az Istennek is. Hát, nem Isten mentett meg minket? De igen! A saját Fia, Jézus Krisztus által emelt vissza Magához, oda, ahonnan saját hibákból, a bűneink miatt eltávolodtunk. Isten, nem bántódott meg, és nem tesz rosszat nekünk. Akkor mégis, miért nem szeretjük? Azért, mert az igaz szeretetre bizony, sok ember nem képes. Azt látjuk Nagypénteken és Húsvétkor, hogy Istennek nagy a szeretete, melyet nevezhetnék úgy is, hogy mindent átadó, feltámasztó szeretet. Isten kimentett a végső halálból, és a megérdemelt örök kárhozattól. Hát, hol a szeretetünk, a hála, a dicsőítésünk, az engesztelésünk, és miért marad el a bocsánatkérésünk? Vigyázzunk, mert a szeretet elutasításának van következménye, mégpedig az örök halál! Milyen jó, hogy Isten jön utánunk, mert meg akar menteni, és ebből a mélységből, amiben vagyunk, ebből ki akar emelni, és a szeretetének az egész teljességét akarja adni nekünk. Természetesen csak akkor, ha mi is akarjuk. Hát akarjuk, mert mindegyikünknek szükségünk van az Isten szeretetére, és a szeretetének a legnagyobb megnyilvánulására, a feltámasztásra. Húsvétkor azt ünnepeljük, hogy Isten a szeretetének ezt a legnagyobb megnyilvánulását megtette értünk. Isten szeretetének ez a szintje, a Fia feláldozása, már valóban a végső. Isten, már mindenét odaadta! Ennél többet és nagyobbat senki sem tehet értünk, de ennél többre, nagyobbra nincs is szükségünk. A feltámasztás kell, hogy nagy ajándék legyen számunkra! Ezért vállalja a Krisztust követő ember akár azt is, hogy kinevetik, lenézik, megvetik, ennek ellenére szolgálja az Istent és embertársait. Jézus soha nem fog magunkra hagyni, velünk jön. Ha sokszor tapasztaljuk is a környezetünkben, hogy vannak, akik nem hisznek Istenben vagy a feltámasztásban, mi higgyünk, és tudjuk, hogy az életünk iránya, és a vége jó. Próbáljuk meg, Jézus Krisztus feltámasztása felől nézni az életünket, és lássuk meg, hogy a sötétségből, a mélységből, a bűneinkből is kiszabadulhatunk, és kaphatunk kegyelmet a mennyei Atyától a bűneink megbánása, és a bocsánatkérés után, és elnyerhetjük az örök életet. Aki Jézus Krisztussal jár, él, annak boldog élete van, és egykor Istennel lakhat. Számunkra legyen fontos, és nagyjelentőségű Jézus Krisztus szenvedése, keresztsége és feltámasztása! Legyen bennünk szeretet! Kövessük Jézus Krisztust, éljünk Vele, és menjünk át Vele országába! Higgyünk abban, hogy folytatódik az életünk, és lesz részünk a feltámasztásban, és az örök életben is.

Jézus Krisztus a szabadságot hozta el nekünk...

HALÁLBÓL, JÖN AZ ÉLET...

A Húsvét nem emlékűnnep,
nem Krisztusért, hanem értünk van.
Azért, hogy életünk legyen.

Gondolkodjunk néha Jézussal, és az Ő szemével érdemes nézni a saját életünket és a család, vagy a közösségünk életét. Ha így nézzük, észre fogjuk venni azokat a hiányosságokat, amelyek nehezé, olykor elviselhetetlenné teszik az életünket. De, látnunk kell azt, hogy a megpróbáltatások, a szenvedések, a betegségek, a földi életünkhöz tartoznak, és a bűn következményei. Például: Itt van, a mostani vírusos helyzet. Láthatjuk, ahogyan élünk, viselkedünk, vagy amit teszünk, annak más emberek számára is van következménye. De, ha felelőtlenül élünk, akkor hiába várjuk a kijárási korlátozások feloldását, és azt, hogy visszanyerhessük a mozgási szabadságunkat. Ez is fontos lenne, de az igazi szabadságunkat, csak a bűneinktől való szabadulás hozhatja el, és adhatja meg. Isten a megpróbáltatások idején is velünk van. Fajdalmainkon átsegít, erőt ad, és elviselhetővé teszi az életünket. Jézus Krisztust azért küldte, hogy a szabadságot, a megváltás által adja vissza nekünk. Mielőbb szabaduljunk meg a bűneinktől, végezzük el a szentgyónásunkat, hogy szabadok lehessünk! A bűnbánatnak és a szentgyónásnak felszabadító ereje van. Figyeljünk a lelkiismeretünk hangjára, és ne halogassuk a bűneink megbánását, bűneink bevallását! Így, valóban eljuthatunk az igazi szabadságra. Án, néha a sok fölösleges gondolatunk, vagy mások kérdései, például:, hogy milyen Isten az, aki megengedi ezt a vírust, ezt a sok szenvedést. Akik így gondolkodnak, hogy Isten mért büntet, azok nem ismerik Isten szeretetét. Isten végtelenül szeret, és tőle biztos, hogy nem jöhet semmi rossz. Ám, megengedheti azért, hogy meglássuk a rossz tetteink következményeit. Mindannyiunknak be kell látnunk, hogy nem az Isten törvényei, és nem Jézus javaslatai vagy a Szentlélek tanácsai szerint élünk, és ezért van a bűneinknek sokszor rossz következménye. Húsvétkor, Jézus feltámadása által, legyen mindannyiunkban ott az örök életnek a megsejtése, meglátása. Kívánom, érezze meg mindenki, hogy az élet nem fejeződik be a halállal, a test eltemetésével, hanem mindannyiunk élete folytatódik. Szent II. János Pál pápa is a halálos ágyán mondta: „Engedjete az Atya házába menni!” Éljen ott a mi szívünkben, lelkünkben is annak a tudata, hogy örökké élünk! Jézus Krisztus megváltó halála és feltámadása örök életet ad mindazoknak, akik élnek a szeretetet, akik elfogadják Jézus tanítását, és akik befogadják Őt az életükbe. Lássuk be, Jézus Krisztust még a halál sem tudta legyőzni, még a halál is kénytelen volt Őt elengedni. Vágyakozzunk mi is az örök élet, és a feltámadás után, és tegyünk meg mindent, hogy meg is kaphassuk!

Nagyheti szertartások: Nagycsütörtökön, Nagypénteken és Nagyszombaton:
este: 17 : 00 órakor kezdődnek.

Szentmisék hétköznap: reggel 7 óra,

Szentmise: Húsvétkor és Isteni Irgalmasság Vasárnap: de: 9 óra.

Irodai szolgálat: Hétfőn, kedden, szerdán, pénteken: reggel 9 ó - fél 12 óráig.

Kedden, pénteken: délután is van: 15 : 00 ó – 16 : 30 ó-ig.

Csütörtökön és ünnepeken nincs napi szolgálat!

Honlapunk: <http://hatvan-belvaros.hu>

